

УРЗУЛА КРЕХЕЛ МОЯТА МАЙКА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

1.

*След като майка ми четвърт век
бе майка и съпруга, но с времето
забрави и това, когато стана —
подобно на всички порядъчни жени —
от баба ми по-умна, от лелите по-предана,
по-пестелива в кухнята и в любовта от някоя,
чието щастие е паднало от небесата,
след като почиства достатъчно трохи от масата,
след като изгуби надеждата някой ден да стане
дама*

*в кожи като в модните журналы отпреди войната,
които все тъй пазеше отзад в килера,
след като почна да заглежда дъщерите си в лицата
и търсеше следи, които не намираше у себе си,
след като престана да се буди разтреперана
от страх, понеже е сънувала, че не е изключила
ютията, след като понякога дори
се осмеляваше още в ранния предобед да кръстоса
нозе — някакъв рак се вкопчи
в матката ѝ, там порасна, наедря
и бавно майка ми прогони от живота.*

2.

*Десет дни подир смъртта си тя внезапно се яви
в съня ми. Сякаш някой ме извика и изтичах
до прозореца на стария ни дом. На улицата
четирима типа ми махаха от някакъв разбит
фолксваген,
при това единият натискаше и клаксона. Почти
така
изглеждаха берлинските приятели отпреди пет
години.*

И ето че от задната седалка ми маха някаква жена
—
това е майка ми. В началото я виждам
наполовина скрита зад новите познати.
След това съзирам вече само нея —
в едър план като на кино, после бялата ѝ, мършава
ръка,
върху която и при близка снимка не се вижда
нито косъмче. Докато припряно шеташе край
газовата
печка, пламъците често я опърляха.
На китката си носи сребърната гривна,
подарък от баща ми, преди да се сгодят.
Оставила я бе на мене. Хуквам по изтърканото
стълбище.
На входа вече чувам кикот. „Мамо!“ — викам аз,
останалото ми засяда в гърлото.
Майка ми седи, притисната помежду две
ухилени момчета. Толкоз весела не е била отдавна.
„Няма ли да дойдеш с нас?“ — ме пита. „Но в
колата
няма вече място!“ — казвам аз, поглеждам
смутено през копринената блузка,
каквато никога в живота не е носила,
към младите, момински още, щръкнали гърди,
и мисля си: ще трябва да повикам татко. Но
моторът
вече хъхри и вратата с трясък се захлопва
отвътре. А на входа мога да си зашлевя плесница.
Даже номера на автомобила не запомних.

1977

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.